

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: M. M., nar. X,
doručovací adresa: X,

zastoupený JUDr. Karlem Seidlem, advokátem,
sídlem Jiráskova 1343/2, 360 01 Karlovy Vary,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha,

o DNB - o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.6.2024 č.j. MPSV-2024/125681-915,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 6.6.2024 č.j. MPSV-2024/125681-915 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 7.986,- Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Karla Seidla, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky - Krajské pobočky v Karlových Varech, ze dne 13.3.2024, č. j. 21584/2024/KVA, kterým byla žalobci odejmuta dávka doplatek na bydlení ode dne 01.09.2019.
2. Žalobce v žalobě namítal, že je osoba dlouhodobě bez jakýchkoliv příjmů a byl v minulosti odkázán na příjmy z dávek hmotné nouze, které mu byly do poloviny roku 2019 v podobě příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení vypláceny karlovarským Úřadem práce. Dále mu byl přiznán invalidní důchod druhého stupně, leč pro nesplnění dostatečné doby pojištění mu důchod vyplácen není. V současné době žije jako bezdomovec a občasné je mu dovoleno přespát a umýt se u známých, kteří mu též darují nějaké jídlo. Stálé bydlení žádné nemá. Nemá ani žádný majetek, vyjma zbylého osobního oblečení. Nemá již ani mobilní telefon, jelikož nemá na jeho provoz. V důsledku odebrání dávek se musel navíc zadlužit u známých, aby nemusel zůstat na ulici, což se stejně nakonec stalo - takto vytvořeným dluhem si financoval nájemní bydlení na přelomu let 2019/2020, se kterým byly spojeny odebrané dávky hmotné nouze. Toto činil z důvodu, že reálně doufal, že v rámci správních řízení mu budou dávky hmotné nouze nakonec vypláceny - to se nestalo a ani nyní se tak neděje. Jen mu byly po rozhodnutích MPSV a místního ÚP před pár měsíci dopláceny do té doby nevyplacené dávky hmotné nouze za srpen 2019. Od posledního soudního správního řízení se u jeho osoby v sociální sféře nic nezměnilo, jen se přidal zhoršený zdravotní stav v porovnání s minulostí. V uvedené věci došlo rozsudkem Krajského soudu v Plzni Č.j. 17 Ad 21/2023-79 ze dne 10. 11. 2023 ke zrušení správních rozhodnutí a věc byla vrácena MPSV k dalšímu řízení. Rozsudek ve věci byl v tomto případě pro žalobce velmi příznivý a zcela přiléhavě pojmenovával nedostatky v postupech a v odůvodněních správních orgánů. Zejména šlo o to, že správní orgán se nezabýval tím, že po žalobcových reakcích na výzvy správního orgánu měl správní orgán „něco dělat“ a nikoliv dovést vždy věc do stavu, kdy bylo ze strany žalobce legitimně očekáváno, že došlo k akceptaci jeho jednání. A nelze pomíjet ani tu skutečnost, že se napadené rozhodnutí vůbec nevypořádávalo s tím, proč a jak neaplikoval správní orgán zákonnou možnost odebrat dávku a zákonné znění si přeformuloval na „nutnost“ odebrat dávku bez výjimky. Po vrácení věci z MPSV na místní Úřad práce bylo vydáno rozhodnutí č.j. 21584/2024/KVA ze dne 13.3.2024, které se krom konstatování, že „nějaký správní rozsudek“ existuje, vůbec správním rozsudkem nezabývalo - prostě jen posunuli termín odejmutí dávky o měsíc na září 2019. Po odvolání došlo k vydání napadeného rozhodnutí ze strany MPSV. K neblahému úžasu žalobce se však obsahem předmětného správního rozsudku vůbec správní orgán nezabýval. Pro své rozhodnutí využilo MPSV „jednodušší“ správní rozsudek, který v podobné věci nebyl pro žalobce tolik příznivý. Správní orgán(y) si z předmětného správního rozsudku, který byl(y) povinen(ni) respektovat, nejenže neodnesly pro svojí práci vůbec nic, ale prostě jej plně ignorovaly - „nebyl pro ně asi dostatečně hezký“ a nehodil se jim. Na 20 stranách rozhodnutí je uvedeno spousta slov, aby to vše bylo ukončeno tím, že *„odvolací správní orgán si plně uvědomuje; že respektováním rozsudku soudu č.j. 33 Ad 14/2023 ze dne 27.10.2023 (příspěvek na živobytí) nemohl Úřad práce plně respektovat rozsudek soudu č.j. 17 Ad 21/2023 ze dne 10.11.2023 (doplatek na bydlení), neví však, jakým jiným způsobem k věci přistoupit.“* Jak jiný a lidsky přívětivější by byl postup správních orgánů, kdyby si vybraly přiléhavý správní rozsudek, snažily se o napravení chyb (i v případě jiných klientů). Ale zvítězil pragmatický, předmětný rozsudek správního soudu č.j. 17 Ad 21/2023 ze dne 10.11.2023 zcela ignorující, přístup. Správní orgány ve správním řízení nikoliv, že plně nemohly předmětný rozsudek respektovat, ale zcela jej obešly.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

3. V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce uvedl, že jde o věc, která již jednou byla řešena Krajským soudem v Plzni, který rozhodl rozsudkem ze dne 27.7.2022 č.j. 16 Ad 91/2020 - 137 tak, že předchozí rozhodnutí žalovaného č.j. MPSV-2020/180858-915 ze dne 8.9.2020 (ohledně dávky doplatek na bydlení) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to zejména pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí i jiné vady řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí správní soud uvedl, že není zřejmé, na základě jakých ustanovení zákona žalovaný v původním rozhodnutí rozhodoval, protože to v jeho předchozím rozhodnutí není jasné vyjádřeno, a není ani zřejmé, proč byla dávka odejmuta právě od srpna 2009 (neohlášená neúspěšná sociální šetření proběhla již v dubnu a květnu 2019, žalobce byl v srpnu 2019 vyzván k prokázání nároku na srpen 2019, a proto není zřejmé, na základě jaké skutečnosti právě z července 2019 byly odejmuty dávky od srpna 2019, popřípadě proč je rozhodným měsícem červenec a dávka nebyla odejmuta od května, června nebo září téhož roku). Závěrem správní soud uložil žalovanému, aby v odůvodnění svého rozhodnutí jednoznačně vysvětlil, na základě jakých konkrétních skutečností a jakých konkrétních právních pravidel (včetně označení odpovídajících zákonných ustanovení) věc skutečně posoudil. V (časově) druhém případě Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 10.11.2023 č.j. 17 Ad 21/2023 – 79 uvedl, že soud shledal napadené rozhodnutí žalovaného opětovně nepřezkoumatelným, stále není úplně jasný ani právní, ani skutkový důvod pro sankci odejmutí dávky, která byla žalobci uložena. Odejmutí dávky má sankční povahu, a proto je nutné nejprve přesně popsat skutek, tj. vymezit skutkovou podstatu, a následně tomuto skutku přiřadit i právní hodnocení, tj. uvést, jaká konkrétní povinnost podle kterého zákonného ustanovení byla žalobcem porušena a jakým jednáním. Ve vyjádření k žalobě bylo žalovaným uvedeno, že z napadeného rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, že se jedná o nevyhovění výzvy, která byla žalobci doručena za účelem šetření 6. 8.2019, tedy v srpnu, neboť údajně je to první výzva, která obsahuje poučení o možnosti odejmout dávky. Toto má být jednoznačně jasné z napadeného rozhodnutí, ale na straně č. 19 napadeného rozhodnutí je napsáno: „Na základě skutečností zjištěných v měsíci červenci roku 2019 je možné odejmout dávku od měsíce srpna 2019 - to jsou zjevné rozpory. V měsíci červenci 2019 se konalo pouze předem neohlášené nezastižení žalobce. Toto samo o sobě svědčí pro závěr, že si správní orgány dosud neujasnily, co konkrétně žalobci vytkly a za které konkrétní jednání má být podle nich postižen odejmutím dávky. Správní orgány jsou povinny žalobci prokázat, že naplněním určité skutkové podstaty porušil určitou právní povinnost. Ve správním rozhodnutí tak musí být konkrétně uvedeno, v čem spočívalo nedání souhlasu, či znemožnění provedení sociálního šetření. Pokud byla žalobcem předkládána lékařská zpráva, i tato musí být jako důkaz správními orgány z hlediska své věrohodnosti vyhodnocena, tj. na kolik se jeví důvodná a zda ji správní orgán akceptoval. Dle názoru soudu pravděpodobně správními orgány akceptovaná byla, neboť správní orgány po ní činily mnoho dalších pokusů o místní šetření. Žalobce vždy na toto stejným i jiným způsobem reagoval, což rovněž musí správní orgány zhodnotit z hlediska přijatelnosti důvodů. Teprve po jednoznačném vyhodnocení a závěru, že některá z omluv žalobce není důvodná a akceptovaná správním orgánem lze dospět k závěru, že žalobce znemožnil místní šetření. Důvodnou shledal soud v předchozím řízení i žalobní námitku, podle níž v případě prokázání porušení povinnosti žalobcem správní orgán dávku odejmout „může“, což také znamená, že nemusí, a je zde prostor pro správní uvážení správního orgánu, které je nutné řádně odůvodnit. Správní orgány jsou v takové situaci povinny srozumitelně vyložit, proč v daném případě bylo nezbytné postupovat vůči žalobci takto přísně, přímo odejmutím dávky v hmotné nouzi, a to s ohledem na charakter a míru případně porušených zákonných ust. i

na následky spojené s odejmutím (všech) příspěvků na bydlení osobě bez jakýchkoli příjmů s přiznaným II. stupněm invalidity.

4. Žalobce v žalobě dále uvedl, že žalovaný (i ÚP) dle shora uvedeného rozhodnutí správního soudu (a jeho závazných závěrů) v dalších fázích správního řízení nepostupoval, protože ani z dalšího rozhodnutí žalovaného není zřejmé, na základě čeho (věcně jakého konkrétního důvodu a právně jakého konkrétního právního ustanovení a jemu odpovídajícímu právního důvodu) dospěl k závěru, že se odnímá dávka doplatek na bydlení od 1.9.2019 (vyjma důvodu odnětí dávky příspěvek na živobytí ke stejnému datu jako předpokladu pro nyní posuzovanou dávku).
5. Podle žalobce žalovaný ve touto žalobou napadeném rozhodnutí jednoznačně neodkázal na konkrétní ustanovení zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého bylo rozhodováno (a jaká konkrétní zákonná povinnost byla porušena, pokud se tedy znovu zabýval věcnými okolnostmi případu), kdy jen uvedl, že jsem neuposlechl žádnou z výzev správního orgánu a nesplnil povinnost stanovenou mi výzvou (není jasné jakou), neposkytl součinnost a neumožnil správnímu orgánu provést místní šetření k ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku (není jasné jakým jednáním - kdy, kde, jak apod.). Jak uvedl soud shora, ÚP se znovu spíše choval tak, jako by mé omluvy přijal a pokusil se o místní šetření v jiném termínu, a následně v rozporu se svým předchozím postupem rozhoduje zcela nelogicky o odnětí dávky.
6. Žalobce proto v žalobě zopakoval námitky vznesené již proti předchozím správním rozhodnutím: doplatek na bydlení byl odejmut z důvodu, kdy podle názoru ÚP bez provedení šetření v místě nebylo bez pochyb prokázáno (vznikly pochybnosti o místě skutečného bydliště), že žadatel předmětný byt užívá a rozpor do věci přineslo i následné vyjádření policejního orgánu a další uvedená zjištění. Odejmutí dávky musí být řádně odůvodněno s odkazem na konkrétní důkazy a z nich vyvozené skutkové a právní závěry. Pokud žalovaný dospěl ve svém rozhodnutí k závěru, že nebyl bez pochybností prokázán nárok na dávku, pak takový postup a závěr neodpovídá zákonnému znění.
7. Žalobce v žalobě tvrdil, že předpoklady pro přiznání a vyplácení dávky v hmotné nouzi v době, kdy o nich bylo rozhodováno, byly splněny a správnímu orgánu prokázány s tím, že min. do 15.5.2020 nedošlo k žádné změně, kterou byl povinen správnímu orgánu oznamovat. Pokud proto žalovaný chtěl dávku odejmout, domnívá se žalobce s ohledem na zákonné znění, že by žalovaný musel vést dokazování (v potřebném rozsahu) ke zjištění případných změn předpokladů pro její další vyplácení. K odejmutí dávky bylo nutné rozhodovat na základě nepochybných závěrů zjištěných v dokazování dle § 3 správního řádu, a nikoliv na základě závěrů, že „nebyl bez pochybností prokázán nárok na dávku“. Žalobce zejména poukázal na vyjádření pronajímatelky bytu - paní J. G. - ze dne 23.10.2019, která potvrzuje, že i v roce 2019 dotčený byt užíval s tím, že v roce 2020 se pobaví, zda-li bude byt užívat i nadále. Podle žalobce není možné, aby jakákoliv dávka v hmotné nouzi byla rozhodnutími z roku 2020 odejmuta s účinností od srpna 2019 či září 2019 za situace, kdy řízení o odejmutí dávky byla zahájena pravděpodobně až dne 2.12.2019 a podle ÚP jako správního orgánu prvního stupně důvodem pro odejmutí dávky bylo nesplnění povinností dle výzvy ze dne 20.4.2020.
8. Žalobce v žalobě vyjádřil přesvědčení, že všechny své povinnosti ve vztahu k ÚP dle jeho výzev splnil, a pokud snad neproběhla některá místní šetření (o kterých věděl), nestalo se tak z důvodů, které by mohl ovlivnit a nebylo ani prokázáno, že by jednal jakkoliv účelově ve snaze své povinnosti neplnit.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

9. Zákon č. 111/2006 Sb. v případě možnosti odejmutí dávek používá slovo „může“, tj. správní orgán vždy musí zvážit okolnosti případu a závažnost porušení povinnosti, neboť nikoliv každé porušení povinnosti má vést bez dalšího k odejmutí dávky. V žádném z napadených rozhodnutí žalobce nezaznamenal, že by správní orgán jakoukoliv podobnou úvahu a hodnocení provedl a zdůvodnil, proč právě v jeho případě přistoupil k odejmutí dávek. Proto i v tomto směru jsou podle žalobce rozhodnutí nepřezkoumatelná.
10. Žalobce v žalobě shrnul jednotlivé události s tím, že z nich vyplývá z nich naprostá libovůle správních orgánů, které jednaly nikoliv ve snaze pomoci příjemci dávek v hmotné nouzi, ale ve snaze tyto dávky z jakéhokoli důvodu, byť i neuvedeného v zákoně, odejmout: Přelom 7/8 2019 - výzva k tomu, že nebyl zastížen, nařízení místního šetření + označení zvonku a dveří. Omluva žalobce, že byl u doktora, a sdělení, že má označené dveře a zvonek. ÚP přestal vyplácet dávky. Nařízeno nové místní šetření na 9/2019. Omluva pro akutní návštěvu lékaře. ÚP činil dotazy na pronajímatelku - pronajímatelka potvrzovala přítomnost žalobce v bytě. Výzvy ÚP k doložení dispozičního práva ke kontu pronajímatelky - doloženo. Dohodnuto na konci dubna ukončení nájmu k 15.5.2020 - nedostatek peněz a ani kamarádů, kteří by žalobci na bydlení dále půjčovali. Přelom 4-5/2020 - výzva ÚP, aby si s dostatečným předstihem stanovil termín místního šetření. 12. 5. 2020 odstěhování žalobce z bytu, poté 13.-14.5.2020 - místní šetření v bytě. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2024, kterým ruší rozhodnutí ÚP ze dne 8.6.2023 s tím, aby ÚP respektoval rozhodnutí Krajského soudu ve věci sp. zn. 33 Ad 14/2023 ze dne 27. 10. 2023 (je poměrně zvláštní, že stejný závazný závěr nebyl učiněn i ve vztahu k rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 10.11.2023 č.j. 17 Ad 21/2023 - 79, které se dávky doplatek na bydlení týkalo. Rozhodnutí ÚP ze dne 13.3.2024, kterým je odnímána dávka doplatek na bydlení z důvodu, kdy nebyla přiznána dávka příspěvek na živobytí, tedy zcela jiného důvodu, než bylo rozhodováno doposud (a aniž je respektován rozsudek KS Plzeň ze dne 10.11.2023 č.j. 17 Ad 21/2023 - 79). Podle žalobce je značně nestandardní, že ÚP jako správní orgán prvního stupně rozhodoval o věci opakovaně, následně jeho rozhodnutí je rušeno (zejména pro porušování práv účastníka správního řízení), aby následně bez provedení nějakého dalšího dokazování opětovně rozhodl stejným způsobem; takový postup jen potvrzuje závěr, že se ÚP rozhodl odejmout dávku již předem, a nezajímají ho nejen mé argumenty a důkazní návrhy, které neprovedl, ale ani závazné právní závěry správního soudu a nadřízeného správního orgánu.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že pokud bylo pravomocně rozhodnuto o odejmutí dávky příspěvek na živobytí, byl prvoinstanční orgán v projednávaném případě nucen odejmout i doplatek na bydlení, neboť získání nároku na příspěvek na živobytí (a jeho trvání), je zákonnou podmínkou pro přiznání dávky pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení. V potvrzovacím odvolacím rozhodnutí se sice nachází v odůvodnění jako důvod k odejmutí neumožnění šetření v místě, navzdory žalobcovu přesvědčení se ale jedná jen o souhrnný popis předchozího procesního postupu v řízení.
12. Žalobu soud shledal důvodnou.
13. Z odůvodnění obou posledních správních rozhodnutí vydaných v dané věci stejně jako z výše shrnutého vyjádření žalobce i žalovaného jednoznačně vyplývá, že se správní orgány rozhodly zcela změnit důvody pro odnětí dávky doplatek na bydlení, aniž by řádně vysvětlily, proč k takovému kroku přistoupily právě nyní, když jsou jejich rozhodnutí podrobena soudnímu přezkumu již potřetí v řadě. Žalobci je nutno přisvědčit v tom, že napadené rozhodnutí je z toho důvodu v rozporu se zásadou předvídatelnosti rozhodnutí a se zásadou, podle níž jsou správní orgány povinny postupovat tak, aby v obdobných věcech

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nevznikaly neodůvodněné rozdíly. Rovněž lze takové rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné.

14. Soud stejně jako žalobce shledává postup správních orgánů za účelový, aplikovaný ve snaze vyhnout se nutnosti podrobit svá rozhodnutí širšímu přezkumu, požadovaném rozsudkem zdejšího soudu z 10.11. 2023 čj. 17 Ad 21/2023-79.
15. Soud považuje za zásadní také připomenout, že jakožto správní soud prováděl v dané věci pouze přezkum zákonnosti správního aktu. V žádném případě nepředstavuje správní soudnictví další instanci ve správním řízení. Proto ani není možné, aby správní soud v těchto typech rozhodnutí zavazoval správní orgány, jak mají zhodnotit důkazy. To by bylo v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů, které je vlastní dle správního řádu pouze správním orgánům. Proto se této povinnosti nemůže správní orgán vyhnout ani poukazem na určitou část odůvodnění správního soudu s tím, že soud za správní orgány učinil závazný a jednoznačný závěr o skutkovém stavu, např. že určil, že žalobce má být poškozen odebráním dávek od 1. 9. 2019. Pouze ze správních rozhodnutí musí vyplývat pro takový konkrétní závěr přezkoumatelné, logické a konkrétními důkazy podložené důvody.
16. Pokud tedy v daném případě existovala dvě zrušující soudní rozhodnutí v souvisejících věcech, není přijatelný postup správních orgánů, které si z obou odůvodnění vybraly to „kratší“ (ve smyslu menšího počtu výtek soudu). V dané věci postupují správní orgány ex offio a jsou vázány základními zásadami správního řízení, tedy kromě jiného jsou povinny postupovat v podobných věcech obdobným způsobem a chránit práva účastníků řízení. V souladu se zásadami dobré správy je pouze postup, kdy správní orgány přezkoumají obě zrušená rozhodnutí v širším smyslu, tj. z hlediska všech námitek, které byly nadneseny, a v nových rozhodnutích se s těmito námitkami vypořádají.
17. Jelikož tako správní orgány nepostupovaly, soud dále poukazuje na svou argumentaci obsaženou v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 11. 2023 čj. 17 Ad 21/2023 79:
18. „Soud shledal napadené rozhodnutí opětovně nepřezkoumatelným, stále není úplně jasný ani právní, ani skutkový důvod pro sankci odejmutí dávky, která byla žalobci uložena. Toto správní řízení je v podstatě ukládání sankce, odejmutí dávky má sankční povahu, a proto je nutné nejprve přesně popsat skutek, tj. vymezit skutkovou podstatu, a následně tomuto skutku přiřadit i právní hodnocení, tj. uvést, jaká konkrétní povinnost byla žalobcem porušena a jakým jednáním.
19. Rovněž z obou správních rozhodnutí není vůbec jasné, ke kterému okamžiku považují správní orgány za prokázané, že jim žalobce neumožnil vstup do obydlí. Žalobci byla doručována mimo jiné srpnová výzva z roku 2019, ale žalobce se omluvil následně ze zdravotních důvodů, jejichž neakceptování ze správních rozhodnutí nevyplývá, naopak správní orgány jednaly tak, jakoby tuto omluvu přijaly a zasílaly nové výzvy a termíny k dalšímu šetření.
20. Podle § 63 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož pokud žadatel o dávku, příjemce dávky nebo osoba společně posuzovaná tím, že nedají souhlas se vstupem do obydlí, znemožní provedení sociálního šetření, popřípadě šetření v místě, k ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku nebo její výši, může jim být žádost o dávku zamítnuta nebo dávka odejmuta, popřípadě snížena její výše.
21. Jde o to, že správní orgány jsou povinny žalobci prokázat, že naplněním určité skutkové podstaty porušil určitou právní povinnost. Ve správním rozhodnutí tak musí být konkrétně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

uvedeno, v čem spočívalo nedání souhlasu, či znemožnění provedení sociálního šetření. Pokud byla žalobcem předkládána lékařská zpráva, i tato musí být jako důkaz správními orgány z hlediska své věrohodnosti vyhodnocena, tj. na kolik se jeví důvodná a zda ji správní orgán akceptoval. Dle názoru soudu pravděpodobně správními orgány akceptovaná byla, neboť správní orgány po ní činily mnoho dalších pokusů o místní šetření. Žalobce vždy na toto stejným i jiným způsobem reagoval, což rovněž musí správní orgány zhodnotit z hlediska přijatelnosti důvodů.

22. Teprve po jednoznačném vyhodnocení a závěru, že některá z omluv žalobce není důvodná a akceptovaná správním orgánem lze dospět k závěru, že žalobce znemožnil místní šetření.
23. Důvodnou shledal soud i žalobní námitku, podle níž v případě prokázaného porušení povinnosti žalobcem správní orgán dávku odejmout „může“, což také znamená, že nemusí, a je zde prostor pro správní uvážení správního orgánu, které je nutné řádně odůvodnit. Správní orgány jsou v takové situaci povinny srozumitelně vyložit, proč v daném případě bylo nezbytné postupovat vůči žalobci takto přísně, přímo odejmutím dávky v hmotné nouzi, a to s ohledem na charakter a míru případně porušených zákonných ust. i na následky spojené s odejmutím (všech) příspěvků na bydlení osobě bez jakýchkoli příjmů s přiznaným II. stupněm invalidity.“
24. Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s., tedy pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a dále proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně zavázal žalovaného výše uvedeným právním názorem.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., a žalobci, který měl ve věci úspěch, byla přiznána náhrada v celkové výši 7.986,-Kč, a to za náklady právního zastoupení sestávající z odměny za 2 úkony právní služby á 3.000,-Kč, 3 režijní paušály á 300,-Kč, to vše navýšené o 21% DPH. Prostor pro zástupcem požadované trojnásobné zvýšení odměny soud shledal. Na jedné straně se jednalo o opakovanou žalobu s obdobnou argumentací, jaká již byla v případě žalobce dvakrát zdejším soudem projednávána. Avšak požadované navýšení odměny soud shledává odůvodněným na základě délky správního řízení, počtu vydaných správních a soudních rozhodnutí i s ohledem na rozsáhlou skutkovou a právní argumentaci použitou zástupcem žalobce, která nepochybně dosahuje složitosti obecných správněsoudních žalob v ostatních věcech soudního přezkumu správních rozhodnutí, kde (do konce roku 2024) byla sazba za 1 úkon právní služby 3.100,-Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 26. února 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.